

Kalanjiam International Journal of Tamil Studies
களஞ்சியம் - சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

Peer-Reviewed | Open Access | Crossref DOI &
Global Indexing | Google Scholar Impact Factor
DOI: <https://doi.org/10.63300/tirjts06012026.20>
<https://ngmtamil.in/>

"Thirugnanasambandar's Akam (Interior/Love) Hymns from the Perspective of Tolkappiyam's Akattinai (The Poetics of Interior Love)"

Subala. K^{ID1*}, Dr. Geetha. M^{ID2*},

¹Research Scholar of Tamil, Reg.No. 23PHTMF002, Avinashilingam Institute for Home Science and Higher Education for Women, Coimbatore, TamilNadu - 641 043, India.

²Assistant Professor (SS), Department of Tamil, Avinashilingam Institute for Home Science and Higher Education for Women, Coimbatore, TamilNadu - 641 043, India.

*Corresponding Author: subalakathirvel@gmail.com, Tel: 9047377952/ 9750652050.

ABSTRACT

In the Tamil literary tradition, devotional hymns clearly demonstrate the deep connection between the akam (interior) tradition and Bhakti literature. The emotional themes, psychological states, and grammatical structures found in Sangam-era akam poetry reappear in later devotional works with a renewed spiritual meaning. In particular, the hymns of Thirugnanasambandar in the Tevaram reflect the akam poetic mode, where God is portrayed as the hero and the soul as the heroine. This article examines Thirugnanasambandar's akam-based hymns through the grammatical principles outlined in the Tolkappiyam. It explores elements such as divine grace, love, longing, separation, lamentation, and ethical restraint as expressions of akam poetics within a spiritual framework. The deep devotion of the soul toward God is expressed in the language of love, with the ultimate aim of achieving union with the divine and experiencing supreme bliss. Furthermore, this study establishes that the akam conventions of the Tolkappiyam continue within Bhakti literature, creating a meaningful bridge between human emotions and spiritual experience. Titled "Akam Poetic Hymns of Thirugnanasambandar from the Perspective of Tolkappiyam", the article is organized into sections including introduction, expression of divine grace, worship, divine vision in the Tirumurai, akam hymns in Tirukkadaikkappu, the "heart-stealing beloved," the heroine's loss of beauty, the messenger motif, ethical stance, lament of the heroine, expression of longing, description of the hero's place, and akam poetics. The study concludes with a comprehensive conclusion synthesizing these ideas.

KEYWORDS: *Tirukkadaikkappu – Akam themes – Expression of divine grace – Messenger motif (Thoodhu) – Expression of emotions.*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder

Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons

Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

தொல்காப்பிய அகத்திணை நோக்கில் திருஞானசம்பந்தரின் அகப்பாட்டுப் பதிகங்கள்

¹க.சுபலா, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை, பதிவு எண்: 23PHTMF002, அவினாசிலிங்கம் மனையியல் மற்றும் மகளிர் உயர்கல்வி நிறுவனம், கோயம்புத்தூர், தமிழ்நாடு - 641043, இந்தியா.
²முனைவர் ம.கீதா, ஆய்வு நெறியாளர், உதவிப்பேராசிரியர்(SS), தமிழ்த்துறை, அவினாசிலிங்கம் மனையியல் மற்றும் மகளிர் உயர்கல்வி நிறுவனம், கோயம்புத்தூர், தமிழ்நாடு - 641043, இந்தியா.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கிய மரபில் அகப்பொருள் மரபும் பக்தி இலக்கிய மரபும் ஒன்றோடொன்று ஆழமாக தொடர்புடையவை என்பதை பக்திப் பாடல்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. சங்க கால அகத்திணைப் பாடல்களில் காணப்படும் காதல் உணர்வு, மனநிலை, இலக்கண அமைப்பு போன்ற கூறுகள் பின்னாளில் பக்தி இலக்கியங்களில் ஆன்மீகப் பொருளுடன் புதிய வடிவில் வெளிப்படுகின்றன. குறிப்பாக திருஞானசம்பந்தர் அருளிய தேவாரம் பதிகங்களில் இறைவனைத் தலைவனாகவும், உயிரைத் தலைவியாகவும் கருதி பாடப்பட்ட அகப்பாட்டு மரபுகள் சிறப்பாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. இக்கட்டுரை, தொல்காப்பியம் கூறும் அகப்பொருள் இலக்கணக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் திருஞானசம்பந்தரின் அகத்துறைப் பதிகங்களை ஆய்வு செய்கிறது. இப்பதிகங்களில் அருள்வெளிப்பாடு, காதல் உணர்வு, தூது, இரங்கல், பிரிவு, அறத்தொடு நின்றல் போன்ற அகப்பொருள் கூறுகள் ஆன்மீக அர்த்தத்துடன் வெளிப்படுகின்றன. உயிர்கள் இறைவனிடத்தில் கொள்ளும் ஆழ்ந்த அன்பு காதல் மொழியில் வெளிப்பட்டு, இறைவனுடன் ஒன்றிப்பெரும் பேரின்ப நிலையை அடைவதே இப்பாடல்களின் மைய நோக்கமாகும். இவ்வாய்வு, அக இலக்கிய மரபும் பக்தி மரபும் ஒன்றிணைந்து மனித உணர்வையும் இறையுணர்வையும் இணைக்கும் தனித்துவமான இலக்கியப் பாதையை உருவாக்கியுள்ளதை விளக்குகிறது. தொல்காப்பிய அகத்திணை நோக்கில் திருஞானசம்பந்தரின் அகப்பாட்டு பதிகங்கள் என்னும் தலைப்பிலான இக்கட்டுரை, முன்னுரை, அகத்துறையில் அருள்வெளிப்பாட்டு உணர்வு, தெய்வ வழிபாடு, திருமுறைகளில் தெய்வக் காட்சி, திருக்கடைக்காப்பில் அகப்பாட்டு பதிகங்கள், உள்ளங்கவர்கள்வன், தலைவியின் அழகைக் கவர்ந்தவன், தூது நெறி, அறத்தொடு நின்றல், தலைவியின் இரங்கல் கூற்று, தலைவியின் ஏக்க உணர்வு வெளிப்பாடு, தலைவனின் ஊர் உரைத்தல், அகப்பாட்டு நெறி ஆகிய துணைத்தலைப்புகளின் கீழ் ஆராயப்பட்டுள்ளது. கட்டுரையின் நிறைவாக முடிவுரை வழங்கப்பட்டுள்ளது.

திறவுச் சொற்கள்: திருக்கடைக்காப்பு - அகத்துறைகள் - அருள்வெளிப்பாடு - தூது நெறி - உணர்வு வெளிப்பாடு.

முன்னுரை

பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்புத் தமிழில் தோன்றிய மூல இலக்கியங்களில் சங்க இலக்கியங்களைப் போலவே பக்தி இலக்கியங்களிலும் அகப்பாட்டுக் கூறுகள் பெருமளவில் காணப்படுகின்றன. தமிழர்களது வாழ்வியல் நெறிகளை இலக்கியங்கள் வகுத்துக் கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. எப்பொருளிலும் கலந்தும், கடந்தும் விளங்குபவன் சிவபெருமான் ஒருவனே. அப்பெருமானை முழுமுதற் பொருளாகக் கொண்டு விளங்குவது சைவ சமயம் ஆகும். தமிழகத்திற்கே உரிய சமய நெறிகள் பாதிப்படையும் வகையில் பிற சமயங்களின் ஆதிக்கம் மேலோங்கியச் சூழலில், பக்தி இலக்கியங்கள் வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கின. வாழ்வியல் கூறுகள், கலைகள், இறைக்கொள்கைகள் என பக்தி இலக்கியத்தை இயக்கமாக மாற்றியவர்களுள் முதன்மையானவர் திருஞானசம்பந்தர் ஆவார். இவர்தம் பதிகங்களின் வழி மெய்ஞ்ஞானத் தத்துவங்கள், சமயநெறி, சமுதாய நோக்கு மற்றும் இறைக்கொள்கைக் கருத்துக்களை அறியமுடிகின்றது. இறைவனிடம் மெய்யன்பினைக் கொண்டு அவ்வன்பின் வெளிப்பாட்டினை அவர்தம் பதிகங்களில் காதல் உணர்வாகவும், உள்ளுணர்வு வெளிப்பாடாகவும் பாடியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இதன்கண் இவ்வன்பப் பாடல்களை அகப்பாட்டு மரபுகள் என்று பொருள் கொள்ள முடிகின்றது. உலகில் வேற எந்த மொழியிலும் காணவியலாத அகப்பொருள் பண்புகளை வகுத்துக் கூறியுள்ளது தொல்காப்பியம். அத் தொல்காப்பிய இலக்கணக் கூற்றுகளின் வழி திருஞானசம்பந்தரின் அகப்பொருள் பதிகங்களை ஆராய்ந்து, உயிர்களில் கலந்து நிற்கும் அகநெறியினை எடுத்துரைப்பதாக அமைகின்றது இக்கட்டுரை.

அகத்துறையில் அருள்வெளிப்பாட்டு உணர்வு

சோதி வடிவாக இருக்கும் இறைவனிடத்து அடியார்கள் நெருங்கி நிற்கும் உணர்வு வெளிப்பாட்டினைப் பெரும்பாலும் அச்ச உணர்வாகவே காணமுடிகின்றது. இதனால், உயிர்க்கும் பதியான இறைவனுக்கும் இயல்பிலே ஒரு இடைவெளி ஏற்படுவதை உணரமுடிகின்றது. ஆனால், இறைவனை "இனியன், அன்பன், கள்வன்" என்றெல்லாம் மனமுருகித் திருஞானசம்பந்தர் பாடியதன் மூலம் அவரின் அக உணர்வானது வெளிப்படுகின்றது. அன்பின் வழியில் நின்று இறைவனை முன்னிறுத்தி, அவ்வழியாகவே மக்களை அணுகினர் என்பதை, "பக்தி இயக்கச் சைவர்கள் சிவனை அன்பு வடிவாய்க் கண்டனர்." (தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், ப.255) என்று வே.தி.செல்லம் அவர்கள் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இவ்வகையான இன்பமே மெய்யான இன்பம் என்று அருளாளர்கள் குறிப்பிடுவதை,

"இன்பமே எந்நாளுந் துன்பமில்லை" (திரு.6:98.பா.1)

என்றும்,

"நண்ணாவினைகள் நாடொறுமின்பம் நணுகும்மே" (திரு.1:102.பா.4)

என்றும் வரும் பதிக வரிகளிலிருந்து பரம்பொருளுடன் இரண்டறக் கலந்து நின்று சிவபோக இன்பத்தினை உயிர்கள் பெற முற்படுவதை அறியமுடிகின்றது.

தெய்வ வழிபாடு

தமிழின் பழம்பெரும் இலக்கண நூலாகத் திகழும் தொல்காப்பியம் எண்ணற்ற சமய தத்துவக் கருத்துக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டதாக விளங்குகின்றது. உயிர்கள் இவ்வுலகில் வாழ்வதற்கு இன்றியமையாப் பொருள்களாக இருப்பவையாக நிலமும், பொழுதும் கருதப்படுகின்றது. இவற்றைப் போலவே தெய்வ வழிபாட்டினையும் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

"வழிபடு தெய்வம் நிற்புறம் காப்பப்

பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து" (தொல்.பொ.நூ.415)

என்ற நூற்பாவின் வழி உலக மக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் வழிப்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தையும் ஒப்புயர்வற்ற பொருளாக விளங்கும் தெய்வத்தைப் பற்றியும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளமை உற்றுநோக்கத்தக்கதாக அமைகின்றது. மேலும், பண்டையக்காலத் தமிழ் மக்கள் கடவுள் நம்பிக்கையும், வழிபாட்டு முறைமைகளையும் உடையவர்கள் என்பதை,

"கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற

வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்

கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே." (தொல்.பொ.நூ.85)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் தீ, ஞாயிறு, திங்கள் (மழை) ஆகிய மூன்றும் கடவுள் வாழ்த்தொடு பொருந்தி வருவதைக் காணமுடிகின்றது.

உலக மக்களுக்கு முதன்மைப் பொருள்களாக விளங்கும் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் குறித்துத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை, "முதற் பொருள் என்றது மன்னுயிர்களின் வாழ்க்கைக்கு நிலைக்களமாகவுள்ள நிலமும் காலமும் ஆகிய இருதிறப் பொருள்களையும், கருப்பொருள் என்றது நிலமும் காலமுமாகிய அம்முதற் பொருள்களையிடமாகக் கொண்டு அவற்றின் சார்பிற் கருக்கொண்டு தோன்றும் புல் முதல் மக்கள் ஈறாகவுள்ள உயிர்ப் பொருள்களையும் உயிரல் பொருள்களையும்." (சைவ சித்தாந்த சாத்திர வரலாறு, ப.31) என்று க.வெள்ளைவாரணனார் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டுவதிலிருந்து அறியமுடிகின்றது. மேலும்,

"தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருளன மொழிப." (தொல்.பொ.நூ.20)

என்று வரும் நூற்பாவின் வழியாக தெய்வ வழிபாட்டினை முதன்மைப் படுத்தியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. பழந்தமிழகத்தில் கோயில்கள் இருந்ததன் குறிப்பினை,

"இல்லொடு கிளப்பி னியற்கை யாகும்." (தொ.எழு.நூ.294)

என்று வரும் எழுத்ததிகார நூற்பா இலக்கணம் வகுத்தளித்ததன் வழி அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. மேலும், அக்கோயில்களில் காணப்படும் தெய்வத்திருவுருவங்கள், அவற்றிற்கான பூஜை மற்றும் விழாக்கள் பற்றிய குறிப்பினை,

"மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய

முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையால்

பிழைத்தது பிழையாது ஆகல் வேண்டியும்

இழைத்த ஒண்பொருள் முடியவும் பிரிவே." (தொ.பொ.நூ.30)

என்று வரும் நூற்பா குறிப்பிடுவதிலிருந்து திருவுருவ வழிபாடு அக்கால மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

திருமுறைகளில் தெய்வக் காட்சி

கடவுட் காட்சிகள் மனிதனின் அகத்தேடலுக்கு இன்பத்தை அளிக்க வல்லதாகக் கருதப்படுகின்றது. அகப்பாடல்கள் நாளடைவில் திருமுறைகளிலும், பிரபந்தங்களிலும் சமயப் பாடல்களாக மாறித் தோன்றின. சமயக் கிளர்ச்சி தோன்றிய காலக்கட்டத்தில் திருஞானசம்பந்தர், புற உலகினை விடுத்து அகவுலகில் அமைதி பெறச் செய்யும் வண்ணம், திருமுறைகளை இயற்றியதைக் காணமுடிகின்றது. பக்திப் பாடல்களில் இறைவனான சிவபெருமானைத் தலைவனாகக் கொண்டுப் பாடிய முறையினை இவர்தம் அகத்துறைப் பதிகங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. திருஞானசம்பந்தர் மட்டுமல்லாது ஏனைய நாயன்மார்களும் திருமறை ஆசிரியர்களும் இறைவனை தலைமகனாகக் கொண்டு வழிபட்டுள்ளதைத் திருமுறைப் பதிகங்கள் சான்று பகிர்கின்றன. இக்கருத்தினை தொல்காப்பியர்,

"காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்

ஏனோர் பாங்கினும் என்மனார் புலவர்." (தொ.பொ.நூ.81)

என்ற நூற்பாவின் வழி அகத்துறைப் பாடல்களில் இறைவனை தலைமகனாகக் கொண்டு உயிர்கள் காதலுற்று மகிழ்ந்த ஒழுக்கத்தினை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இதன் மூலம் அகநெறியே சிவநெறி என திருஞானசம்பந்தரின் அகப்பாட்டுப் பதிகங்களை இக்கட்டுரை விளக்குகின்றது .

திருக்கடைக்காப்பில் அகப்பாட்டுப் பதிகங்கள்

திருஞானசம்பந்தர் கடவுளைக் காதலனாகவும், தலைவனாகவும் கொண்டு பதிகங்களைப் பாடியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இவ்வகப்பொருள் அடிப்படையில் மொத்தம் பதினான்கு

பதிகங்கள் உள்ளன. அவற்றுள், பனிரெண்டு பதிகங்கள் தலைவி கூற்றாகவும், ஏனைய இரு பதிகங்கள் தோழி அல்லது செவலி கூற்றாகவும் இடம்பெறுகின்றன.

தலைவன் - சிவபெருமான் தலைவி - பக்குவான்மா
தோழி - திருவருள் தோழன் (எ) பாங்கன் - ஆன்ம போகம்
செவிலி - திரோதாயி (மறைத்தல்) நற்றாய் - பரை

என்று தொல்காப்பிய கூற்றுப்படி அகத்துறைப் மாந்தர்களின் மரபு அமைப்பாக திருமுறைகளில் அமைந்துள்ளது. இறைவனோடு ஒன்றாகக் கலந்து நிற்கும் இன்பத்தை அகப்பொருள் இலக்கணத்திற்கேற்ப முதல் மூன்று திருமுறைகளில் திருஞானசம்பந்தர் பாடியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இது குறித்து, "தலைவனைப் பரம்பொருளாகவும், தலைவியைப் பக்குவான்மாகவும், தோழியைத் திருவருளாகவும், தோழனை ஆன்ம போகமாகவும், செவிலியைத் திரோதாயியாகவும், நற்றாயைப் பரையாகவும் கூறல் மரபு." (திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் மூன்றாம் திருமுறை, ப.120) என்று வி.சா.குருசாமி தேசிகர் அவர்கள் குறிப்பிடுவதிலிருந்து தலைவன், தலைவியின் நிலைக் குறித்து அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இறைவனை அடைய முற்படும் உயிர்களான பக்குவான்மாக்கள் முதலில் பெண்மையுள்ளம் கொள்ள வேண்டும். மேலும், இறைவனாகிய தலைவனை அடைந்து பேரின்பத்தில் திளைக்கும் முயற்சியில் பக்குவான்மாக்கள் நாளும் பொழுதும் ஈடுபடுவதைப் பற்றி பதிகங்கள் எடுத்துரைப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

உள்ளங்கவர் கள்வன்

திருப்பிரமபுரம் பதியில் பாலளித்துச் சென்ற பரம்பொருளிடம் மனதைப் பறிக்கொடுத்த திருஞானசம்பந்தர், அவ்விறைவனையே பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு தலைவியாக தன்னைப் பாவித்து நட்டபாடைப் பண்ணில் முதல் பதிகத்தினைப் பாடுகின்றார். இதனை,

"தோடுடையசெவி யன்விடையேறியோர் தூவெண்மதிசூடிக்
காடுடையசுட லைப்பொடிபூசியென் னுள்ளங்கவர்கள்வன்"

(திரு.1:1.பா.1)

என்ற பாடல் அடிகளின் வழி இறைவனின் (தலைவன்) அருளைப் பெற்று, அத்தலைவனிடத்தே இன்பம் கண்டு அவனை 'கள்வன்' என்று உள்ளன்போடு குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இவ்வன்பு நிலை குறித்து,

"இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றுஆங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்
காமக் கூட்டம் காணும் காலை
மறையோர் தேளத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே." (தொ.பொ.நா.89)

என்ற நூற்பாவின் வழி அகப்பொருட் துறையில் இன்பம் காணுதல் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. எல்லா உயிர்களிடத்தும் நீக்கமற நிறைந்திருந்து உயிர்களின் வினை போகங்களை ஒழித்து நிற்பவன் இறைவன். அதனால், காதலனை 'கள்வன்' என்னும் முறையில் கொண்டு அமையப்பெற்றுள்ளது இப்பதிகம். மேலும்,

"ஏர்பரந்தவின வெள்வளைசோரவென் னுள்ளங்கவர்கள்வன்"

(திரு.1:1.பா.3)

என்ற அடியில் தலைவியின் அகத்தையும், புறத்தையும் கவர்ந்துச் சென்ற 'கள்வன் - தலைவன்' என்பதைக் குறிக்கின்றது.

தலைவியின் கையிலணிந்த வளையல்கள் சங்கினால் ஆனதால் அது வெண்மையுடையதாகக் கருதப்படுகின்றது. அவ்வளையல்கள் கழன்று விடும் அளவிற்கு என் உள்ளத்தினைத் தலைவன் கவர்ந்துச் சென்றதைப் பற்றி,

"இறைகலந்தவின வெள்வளைசோரவென் னுள்ளங்கவர்கள்வன்"

(திரு.1:1.பா.6)

என்று வரும் அடியில் இவ்வெண்மையானது இறைவனின் தலையில் காணப்படும் வெண் நிறத்திற்கும் ஒப்புமைப்படுத்தியுள்ளதையும் காணமுடிகின்றது.

தலைவியின் அழகைக் கவர்ந்தவன்

தலைவி தன் அழகினைக் கவர்ந்தத் திருப்பாற்றுறை இறைவனின் இயல்புகளை எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது இப்பதிகம். இதனை,

"விண்ணார் திங்கள் விளங்கு நுதலினர்

எண்ணார் வந்தெ னெழில்கொண்டார்" (திரு.1:56.பா.3)

என்றும்,

"எவ்வஞ் செய்தெ னெழில்கொண்டார்" (திரு.1:56.பா.8)

என்றும் வரும் அடிகளின் மூலம் தலைவன் தன்னைக் கலந்து இன்புற்ற இன்பனுபவ நிலையினை எடுத்துரைப்பதாக அமைகின்றது. இக்கருத்தினை,

"சாயலும் நாணும் அவர்கொண்டார் கைம்மாறு

நோயும் பசலையும் தந்து" (குறள்.1183)

என்னும் குறளின் மூலம் தலைவன் தலைவியின் அழகையும் நாணத்தையும் தன்னகத்தே எடுத்துக்கொண்டு அதற்குக் கைம்மாறாகத் தலைவிக்கு பசலை நோயினை அளித்துச் சென்ற குறிப்பினைக் காணமுடிகின்றது.

இக்கருத்தினை தொல்காப்பியர், இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பிறகு உடல் மெலிந்து காணப்படும் தலைவி, அவ்வினிய நினைவுகளின் வெளிப்பாடாகப் புலம்புகின்றாள். இதனை,

"உண்டியிற் குறைதல் உடம்புநனி சுருங்கல்

கண்துயில் மறுத்தல் கனவொடு மயங்கல்" (தொ.பொ.நா.266)

என்று வரும் நூற்பா அடிகள் தலைவன் இன்றி தான் அமையா வாழ்க்கை உடையவளாக உள்ள நிலையினை எடுத்துரைக்கின்றது. இத்தல இறைவன் மீது கொண்டுள்ள அன்பினை, "திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தம்மைப் பெண்ணாக்கி, தலைவனாகத் திருப்பாற்றுறைத் திருமூலநாதரைப் பாவித்து ஈடுபட்டு, சிறந்த சிந்தை தம்மிடமே செல்ல செய்தார் என்கின்றார்." (திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் முதல் திருமுறை, ப.687) என்பதை ச. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். இதன்வழி தலைவன் தன் எழில் கொண்டுள்ள திறமும், தலைவி மேற்கொண்டுள்ள இன்பநேயமும் புலனாகின்றது.

தூது நெறி

தலைவி தன் துயரத்தைத் தலைவனிடம் கூறுவதற்குத் தூது அனுப்பும் உத்தியினைப் பின்பற்றியுள்ளாள் என்பதை,

"வண்டரங்கப் புனற்கமல மதுமாந்திப் பெடையினோடும்"

(திரு.1:60.பா.1)

என்றும்,

"குறைக்கொண்டா ரிடர்தீர்த்தல் கடனன்றே குளிர் பொய்கைத் துறைக்கெண்டை கவர்குருகே துணைபிரியா மடநாராய்"

(திரு.3:63.பா.6)

என்றும் வரும் பதிக அடிகளில் தலைவி தூது அனுப்பும் குறிப்பினைக் காணமுடிகின்றது. மேலும், வண்டு, குருகு, கோழி, நாரை, புறா, அன்னம் அன்றில், குயில், பூவை ஆகியவைகளைத் தலைவி தூதாக அனுப்பியுள்ளாள் என்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. பிரிவாற்றாத தலைவி வண்டு முதலியவற்றைத் தூது அனுப்பியதற்கு இவ்விரு அகப்பொருட் துறைப் பதிகங்களும் சான்று பகர்கின்றன.

துன்பக் காலத்திலும் இன்பக் காலத்திலும் தன் அகத்தின்கண் எழும் செய்திகளைத் தலைவனுக்குப் புலப்படுத்துவதற்காக தலைவி தூது விடுகின்றாள். தலைவி தூதாக அனுப்பும் பொருள்கள் குறித்துப் பிரபந்தத் திரட்டுப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. அஃறிணை உயிர்களையும் பொருள்களையும் தூதாக அனுப்புவது பற்றி,

"கேட்குந போலவும் கிளக்குந போலவும்

இயக்குந போலவும் இயற்றுந போலவும்

அஃறிணை மருங்கினும் அறையப் படுமே" (நன்னூல்.சூத்.409)

என்னும் நன்னூல் சூத்திரம் சில விதிகளுடன் குறிப்பிடுவதைக் காணமுடிகின்றது. இப்பதிகங்களின் கருத்தினைத் தொல்காப்பியம்,

**"உறுப்புஉடை யதுபோல் உணர்வுஉடை யதுபோல்
மறுத்துஉரைப் பதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்தும்
சொல்லா மரபின் அவற்றொடு கெழீஇச்
செய்யா மரபில் தொழிற்படுத்து அடக்கியும்" (தொ.பொ.நூ.194)**

என்ற நூற்பா அடிகளின் மூலம் தலைவி தன் அகத்தினுள் எழுந்த செய்திகளை அஃறிணைப் பொருள்களிடம் எடுத்துணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது. இத்தூதுவிடும் பண்பினைத் திருஞானசம்பந்தர்க்குப் பின்பு வந்த அருளாளர் திருநாவுக்கரசரும் அவர்தம் பதிகங்களில் அதே பழந்தக்கராகப் பண்ணில் அமைத்துப் பாடியுள்ளார் இதனை,

**"சொன்மாலை பயில்கின்ற குயிலினங்காள் சொல்லீரே
பன்மாலை வரிவண்டு பண்மிழற்றும் பழனத்தான்" (திரு.4:12.பா.1)**

என்ற பதிக வரிகள் குறிப்பிடுகின்றது. முன்பு கூறப்பட்ட திருத்தோணிபுரத்துப் பதிகமும் (திரு.1:60) இதே பண்ணமைப்பினை கொண்டுள்ளது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கதாக அமைகின்றது.

தலைவனிடத்தில் இரங்கல் உரைக்கும் நிலை

திருப்பிரமபுரத்து இறைவன் பெண்களிட்ட பிச்சையினை ஏற்றப்படி அவர்களது நெஞ்சில் இடம்பிடித்துக் கொண்டதை,

**"பெயலார்சடைக்கோர் திங்கள்கூடிப் பெய்பலிக் கென்றயலே
கயலார்தடங்க ணஞ்சொனல்லார் கண்டுகில் வவ்வுதியே
இயலானடாவி யின்பமெய்தி யிந்திரனாண் மண்மேல்
வியலார்முரசு மோங்குசெம்மை வேணு புரத்தானே." (திரு.1:63.பா.1)**

என்று வரும் பதிகம் முழுவதும் இக்கருத்தினைக் குறிப்பிடுகின்றார். இஃது இடந்தலைப்பாட்டின் அடியொற்றி வருவதைக் கூர்ந்துநோக்க முடிகின்றது. இப்பதிகத்தின் ஒவ்வொரு பாடல் தோறும் வளையல், வாகுவலையம், உள்ளம், பெண்மை ஆகியவற்றைத் தலைவன் கவர்ந்து சென்ற செய்தியினைச் சுட்டிக்காட்டியும், அப்பெண்கள் தலைவனை நோக்கி இரங்கல் மொழிக்கூறும் விதமாக அமைத்துப்பாடியுள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது. மேலும், சீகாழிப்பதியின் பன்னிரு பெயர்களை ஒவ்வொரு பாடலிலும் குறிக்கப்பெறுவதால் இப்பதிகம் பல்பெயர்ப்பத்து அமைப்பில் வந்த அகத்துறைப் பதிகமாக விளங்குகின்றது.

அறத்தொடு நின்றல்

தலைவி தலைவன் வரும் செய்தியினைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது திருக்கானூர்ப் பதிகம். இக்கூற்றினை, "தலைவி தலைவன் விடைமேல் வருவாராய் வீட்டில் புகுந்து நலத்தைக் கொண்ட செய்தியைக் கூறுவதாக அறத்தொடு நிற்பதாக அமைந்த திருப்பதிகம், அடுத்து வருவது. இது

திருக்கானூர்த் தலைவன்மீது மையல் கொண்ட மங்கையின் இன்பக் குரலாக உருக்கொண்டுள்ளது." (திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றாராய்ச்சியும் தேவாரத் திறனாய்வும், பக்.172-173) என்று சொ.சிங்காரவேலன் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். இதன்மூலம், திருக்கானூர்த் தலைவன் மீது காதல் கொண்ட தலைவியின் நிலையினை,

"சிறையார்வண்டுந் தேனும்விம்மு செய்ய மலர்க்கொன்றை மறையார்பாட
லாடலோடு மால்விடை மேல்வருவார்

இறையார்வந்தெ னில்புகுந்தென் னெழினல் முங்கொண்டார் கறையார்சோலைக்
கானூர்மேய பிறையார் சடையாரே." (திரு.1:73.பா.3) என்று வரும் பாடலில் காதலின்பத்தினை
எடுத்துரைக்கின்றார். இக்கருத்தின் வழியாக களவொழுக்கம் மேற்கொள்ளும் தலைவி, தோழிக்கு
அறத்தொடு நிற்கும் பாங்கு புலனாகின்றது. அறத்தொடு நிற்பது பற்றி,

"அறத்தொடு நிற்கும் காலத்து அன்றி அறத்துஇயல்
மரபுஇலள் தோழி என்ப." (தொ.பொ.நா.203)

என்றும்,

"எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கை உரைத்தல்
கூறுதல் உசாஅதல் ஏதீடு தலைப்பாடு
உண்மை செப்பும் கிளவியோடு தொகை இய
ஏழு வகைய என்மனார் புலவர்."(தொ.பொ.நா.204)

என்றும் வரும் நூற்பாக்களின் மூலம் தோழி அறத்தொடு நிற்கும் பாங்கினையும், அதன்
வகைகளையும் தொல்காப்பியர் விளக்கிக்கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்கும் மாண்புக் குறித்து,

"துயர்மருங்கு அறியா அன்னைக்கு இந்நோய்
தணியுமாறு இதுவென உரைத்தல் ஒன்றோ
செய்யாய் ஆதலின் கொடியை தோழி" (நற்.பா.204)

என்ற சங்கப் பாடல் நமக்குச் சான்று பகிர்கின்றன.

தலைவியின் இரங்கல் கூற்று

பிரிவாற்றாத தலைவி தன் மனதுடன் பேசும் பாடல்களாக இலம்பையங்கோட்டுர் பதிகம்
அமைந்துள்ளது. இதனை,

"கானமான்வெருவுறக் கருவிரலாகங்
கடுவனோடுகளுமூர் கற்கடுஞ்சாரல்
ஏனமானுழிதரு மிலம்பையங்கோட்டு
ரிருக்கையாப்பேணியென் னெழில்கொள்வதியல்பே" (திரு.1:76.பா.5)

என்று கூறுவதிலிருந்து நெய்தல் திணைக்குரிய உரிப்பொருளாக விளங்கும் இரங்கல் நிமித்தம் வெளிப்படுவதைக் காண முடிகின்றது மேலும்,

"பாலனாம்விருத்தனாம் பசுபதிதானாம்

பண்டுவெங்கூற்றுதைத் தடியவர்க்கருளும் " (திரு.1:76.பா.3)

என்று வரும் பதிகப் பாடல் தலைவியின் பிரிவாற்றாமைக்கான சாதனங்கள் நிரம்பியுள்ளதைக் குறிக்கின்றது. புறச் சமய நெறி நின்று பெறுதற்கரிய செல்வனாக விளங்கும் பெருமான் என் அழகினை கொள்வது இயல்போ என்று வினவும் முறையில் இப்பதிகம் அமைந்துள்ளது புலனாகின்றது. 'எனதுரை தனதுரையாக' என்பது ஆன்மபோதம் எனப்படும் உயிருணர்வு அகன்று, சிவபோதத்தில் நின்று, சொல்கின்ற யாவும் சிவத்தைப் பற்றி உரைப்பதாக அமையும் என்பதை இவ்வினாவுரைப் பதிகம் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

தலைவியின் ஏக்க உணர்வு வெளிப்பாடு

பிரிவாற்றாமல் வருந்தும் தலைவி தன் சிறுமையையும் தலைவனின் பெருமையினையும் எண்ணி வருந்துகின்ற நிலையினை,

"கருத்த நேகரு தார்புர மூன்றெய்த

ஒருத்த நேயுமை யாளொரு கூறனே

திருத்த நேதிரு வாருரெந் தீவண்ண

அருத்த வென்னெனை யஞ்சலென் னாததே." (திரு.3:45.பா.2)

என்று வரும் திருவாரூர்ப் பதிகம் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. பிரிவால் வருத்தமுறும் தலைவி, தலைவன் மீண்டும் வந்தென்னைத் தழுவி 'அஞ்சல் என்னும் அன்புமொழி' பேச மாட்டானோ என்று ஏங்குகிறாள். ஏக்க உணர்வில் வெளிப்படுத்தும் அகப்பாட்டுக் கூற்றாக அமைகின்றது இப்பதிகம். இதே கருத்தினை, தொல்காப்பியர் பொருளியல் அதிகாரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். கௌசிகப் பண்ணிலமைந்துள்ள பதிகத்தின் முதல் பாடல்,

"எந்தை தானெனை யேன்றுகொ ளுங்கொலோ" (திரு.3:45.பா.1)

என்று வரும் அடியில் 'எந்தை' என்னும் சொல்லாடல் இடம்பெறுகின்றது. இதன் வழி அகப்பாட்டு முறையில் முறைப்பெயர் வழுவமைதியினை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. தொல்காப்பியர் கூற்றின்படி, தலைவியை அன்னை என்று கூறலும் தலைவி தோழியை அன்னை என்று கூறலும் இதன்படியே. மேலும், இருவரும் தலைவனை எந்தை - என் + ஐ என்று விளிப்பதை,

"தோழிஅன்னை என்னை என்றலும் உளவே

தொன்னெறி முறைமை சொல்லினும் எழுத்தினும்

தோன்றா மரபின என்மனார் புலவர்." (தொ.பொ.நா.242)

என்று வரும் நூற்பா சுட்டுவதைக் கொண்டு திருவாரூர்த் தலப் பதிகத்தில் 'எந்தை' எனப்பட்டான் என்பதை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தலைவனின் ஊர் உரைத்தல்

திருத்தோணிப்புரத்தில் அமைந்துள்ள தலைவனின் ஊர்ச் சிறப்பினை எடுத்துக்கூறி தலைவி மகிழும் விதமாக இப்பதிகம் அமைந்துள்ளது. களவு வாழ்க்கை மேற்கொள்ளும் தலைவி, தலைவனின் ஊர்க் குறித்தான செய்திகளை உவகையுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறாள் என்பதை,

**"மெள்ள விரல்வைத்தெ னுள்ளங் கொண்டார் மேவு மிடம்போலுந்
துள்ளொலி வெள்ளத்தின்மேன்மி தந்த தோணி புரந்தானே."**

(திரு.3:100.பா.8)

என்று வரும் பாடலில் காணமுடிகின்றது. மேலும் திருத்தோணிப்புரத்துத் தலைவனானவன், தலைவியின் உள்ளம், சிந்தை, பெண்மை, எழில், சாயல் என அனைத்தையும் கவர்ந்துச் சென்ற செய்கையினையும் குறிப்பிடுகின்றது இப்பதிகம். தலைவன் உற்ற இடம் பகற்குறி என்பதை,

**"பெரும்பக லேவந்தென் பெண்மை கொண்டு பேர்த்தவர் சேர்ந்தவிடஞ்
சுரும்பமர் சோலைகள் சூழ்ந்த செம்மைத் தோணிபுரந்தானே."**

(திரு.3:100.பா.1)

என்று வரும் பதிக அடிகளில் தலைவனும் தலைவியும் சந்திப்பதற்கெனக் குறிக்கப்பட்ட இடத்தினைத் திருஞானசம்பந்தர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். இக்குறியிடங்கள் பற்றி,

"குறிஎனப் படுவது இரவினும்' பகலினும்

அறியத் தோன்றும் ஆற்றது என்ப." (தொ.பொ.நா.128)

என்ற நூற்பா இவ்விரு பொழுதுகள் குறித்து எடுத்துரைக்கின்றது.

அகப்பாட்டு நெறி

அருளியல் இன்பங்களையும் அகப்பொருள் மரபுகளையும் இணைத்து அகத்திணைப் பாடல்களாக அமைந்துள்ளதை இப்பதிகங்களின் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. மேலும், தமிழரது மரபாக விளங்கும் தொல்காப்பிய நெறியிலிருந்து வேறுப்படாமல் அன்புநெறியினைக் கொண்டு அமையப்பெற்றுள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது. தம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து அவ்வுள்ளத்தினைக் கவர்ந்த கள்வனை தலைவனாகவும், தலைவியாகியத் தன்னைப் பக்குவான்மாகக் கொண்டு அருள்வேண்டி நிற்பதாக அமைந்துள்ளது இவ்வகத்துறைப் பதிகங்கள். உயிர்கள் அன்பு வழியில் நின்று இறைவனாகிய பேரின்பப் பொருளிடத்து ஒன்றறக் கலத்தலை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளதை இப்பதிகங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. சமண, பௌத்த சமயங்கள் தமிழகத்தில் வேரூன்றிய காலத்தில் இல்லற வாழ்வினை துறப்பதே இறைவனை அடைவதற்குரிய வழியாகக் கருதப்பட்டது. இதனை எதிர்த்துத் தோன்றிய பக்தி இலக்கியங்கள் அகப்பாடல்கள் மூலம்

இறைவனை அடைவதற்குரிய தத்துவ நெறியினை சுட்டிக்காட்டியது. இதன் மூலமாக தொல்காப்பியர் மரபின் வழி நின்று மனித உறவினையும் இறைவனையும் இணைக்க முற்படுவதைக் காணமுடிகின்றது.

முடிவுரை

வாழ்வின் இயக்கமாக விளங்கும் உணர்ச்சிகள், இலக்கியத்திற்கு உயிர்நாடியாக விளங்குகின்றன. தமிழ் இலக்கியங்கள் அகம், புறம் என இருவகைப்பாட்டினுள் அடங்கியுள்ளன. அக இலக்கியங்கள் தலைவன், தலைவியின் இல்லற மாண்பினைக் குறிப்பிடுகின்றன. சங்க காலத்திற்குப் பின்புத் தோன்றிய பக்தி இலக்கியங்களிலும் இவ்வகைப்பாட்டு நெறியினைக் காணமுடிகின்றது. இதன்வழி பக்தி இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அகத்துறைப் பாடல்கள் ஒருவகை உத்தியாக அமைந்துள்ளன. இறைவனிடத்தில் உயிர்கள் வைத்துள்ள அன்பினை வெளிப்படுத்துகின்றது. இவ்வின்ப வெளிப்பாடு இறைவனிடத்தில் பேரின்பம் ஆகின்ற காட்சிகளைத் திருஞானசம்பந்தர் பதிகங்களில் குறிப்பிடுகின்றார். தலைவன் பிரிந்த காலத்தில் தலைவிக்கு ஏற்படும் நிலையினைத் தொல்காப்பியர் சுட்டிக்காட்டியதன் வழி திருஞானசம்பந்தரின் அகத்துறைப் பாடல்களில் காணமுடிகின்றது. இறைவனை (தலைவனை) அடைய விரும்பும் அடியார்கள் (தலைவி) அன்பின் வழி நின்று அடைந்து இன்புறுவதை இக்கட்டுரை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. திருஞானசம்பந்தர் தம்மை மறந்து இறைவனான திருத்தோணிபுரத்துத் தலைவன் மீது காதலுற்று அக்காதல் உணர்வினால் பெண்மையுணர்வினை ஏற்றுக் கொண்டதையும் இக்கட்டுரையின் வழி அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. பேரின்பப் பொருளாக விளங்கும் இறைவனை அடைவதற்கு அடியார்கள் சிற்றின்பப் பாடல்கள் பாடினாலும், அவை பேரின்ப உணர்வினையே தந்து இறைவனை அடையச் செய்யும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். எல்லா உயிர்களும் இன்பம் பெறுதல் என்பதன் வழி அவ்வுயிர்கள் நிலையான இன்பத்தைப் பெற்று, அதில் திளைத்து உலகப் பற்றிலிருந்து விடுபட்டு வாழ்வாங்கு வாழ்வார்கள் என்பதை இக்கட்டுரை நிறுவியுள்ளது.

துணைநின்ற நூல்கள்

- [1.] இளவரசு.சோம. *நன்னூல் சொல்லதிகாரம்*. மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை - 600 108, முதற் பதிப்பு - 2018.
- [2.] குருசாமி தேசிகர்.வி.சா. *இன்ப உணர்ச்சியில் திளைத்தல்* - சிற்றராய்ச்சிப் பெரும் பொருட் கட்டுரை - 4, *திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் மூன்றாம் திருமுறை*. தருமை ஆதீனம், ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகம், மயிலாடுதுறை - 609 001, இரண்டாம் பதிப்பு - 1997.
- [3.] சிங்காரவேலன் சொக்கலிங்கம். *திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றாராய்ச்சியும் தேவாரத் திறனாய்வும்*. திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 600 001, முதற் பதிப்பு - 1969.

- [4.] சுப்பிரமணியன்.ச.வே. *தொல்காப்பியம் நச்சினார்க்கினியர் - உரை (எழுத்து - சொல் - பொருள்)*. மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம் - 608 001, முதற் பதிப்பு - 2009.
- [5.] சுப்பிரமணியன்.ச.வே. *நற்றிணை சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை (மூலமும் தெளிவுரையும்)*. மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை - 600 108, முதற் பதிப்பு - 2021.
- [6.] செல்லம்.வே.தி. *தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்*. மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை - 600 108, மூன்றாம் பதிப்பு - 2005.
- [7.] தருமை ஆதீனம் (ப.குழு). *பன்னிரு திருமுறைகள் (முழுவதும்)*. தருமை ஆதீனம், ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகம், மயிலாடுதுறை - 609 001, முதற் பதிப்பு - 2023.
- [8.] பரிமேலழகர் (உ.ஆ). *திருக்குறள்*. கவிதா பதிப்பகம், சென்னை - 600 017, முதற் பதிப்பு - 2022.
- [9.] வெள்ளைவாரணனார்.க. *சைவ சித்தாந்த சாத்திர வரலாறு*. ராமையா பதிப்பகம், சென்னை - 600 014, முதற் பதிப்பு - 2016.
- [10.] ஸ்ரீலக்ஷ் காகிவாசி முத்துக்குமாரசாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள் (ப.ஆ). *திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் முதல் திருமுறை*. தருமை ஆதீனம், ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகம், மயிலாடுதுறை - 609 001, மூன்றாம் பதிப்பு - 2011.
- [11.] ஸ்ரீமத் பொன்னம்பலத் தம்பிரான் சுவாமிகள் (ப.ஆ). *திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் மூன்றாம் திருமுறை*. தருமை ஆதீனம், ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகம், மயிலாடுதுறை - 609 001, இரண்டாம் பதிப்பு - 1997.

References

- [1.] Ilavarasu, Somasundaram. *Nannul: Sollathikaram*. Manivasagar Publications, Chennai – 600108, First Edition, 2018.
- [2.] Gurusamy Desikar, V. Sa. *Inba Unarcciyil Thilaithal – Sirraraychi Perum Porut Katturai – 4, Thirugnanasambandar Tevaram Moondram Thirumurai*. Dharmapuram Adheenam, Gnanasambandam Publications, Mayiladuthurai – 609001, Second Edition, 1997.
- [3.] Singaravelan, Sokkalingam. *Thirugnanasambandar Varalatraaraychiyum Tevarat Thiranaayyum*. Tirunelveli South India Saiva Siddhanta Publishing Society, Chennai – 600001, First Edition, 1969.
- [4.] Subramanian, S. V. *Tolkappiyam Nachinarkiniyar Urai (Ezhuthu, Sol, Porul)*. Meyyappan Publications, Chidambaram – 608001, First Edition, 2009.
- [5.] Subramanian, S. V. *Natrinai Sangam Ilakkiyam Ettuthogai (Moolamum Thelivuraiyum)*. Manivasagar Publications, Chennai – 600108, First Edition, 2021.
- [6.] Sellam, V. T. *Tamizhaga Varalarum Panpaadam*. Manivasagar Publications, Chennai – 600108, Third Edition, 2005.
- [7.] Dharmapuram Adheenam (Ed.). *Panniru Thirumuraigal (Muzhuvadhum)*. Gnanasambandam Publications, Mayiladuthurai – 609001, First Edition, 2023.
- [8.] Parimelazhagar (Urai). *Thirukkural*. Kavitha Publications, Chennai – 600017, First Edition, 2022.
- [9.] Vellaivananar, K. *Saiva Siddhanta Saaththira Varalaru*. Ramaiah Publications, Chennai – 600014, First Edition, 2016.
- [10.] Srila Sri Kasi Vasi Muthukumara Swamigal (Ed.). *Thirugnanasambandar Tevaram Mudhal Thirumurai*. Dharmapuram Adheenam, Gnanasambandam Publications, Mayiladuthurai – 609001, Third Edition, 2011.
- [11.] Srimath Ponnambala Thambiran Swamigal (Ed.). *Thirugnanasambandar Tevaram Moondram Thirumurai*. Dharmapuram Adheenam, Gnanasambandam Publications, Mayiladuthurai – 609001, Second Edition, 1997.

